Çocuk ve
Denizatı
Çınar BİBER

Çocuk ve Denizatı

Çınar BİBER

Leo parlak sarı yağmurlukluğunu giydi ve bez çantasını kaptı. Bugün özel bir gündü: denizatlarını öğrenmek için deniz merkezine gidiyordu. Dağınık kestane rengi saçları tutam tutam havaya kalkmıştı, o önden koşarken. "Beni bekle!" diye seslendi arkadaşı Rosie, örgüleri zıplayarak yetişmeye çalışırken. Deniz havası tuzlu ve taze kokuyordu.

Deniz merkezinde, yanaklarında sevimli gamzeler olan güler yüzlü, uzun boylu bir kadın onları karşıladı. Su mavisi polo tişörtünde küçük bir denizatı logosu vardı. "Hoş geldiniz! Ben Marina," dedi yuvarlak gözlüklerini düzeltirken. "Harika okyanus canlılarıyla tanışmaya hazır mısınız?" Leo o kadar hızlı başını salladı ki çilleri dans ediyor gibi göründü. Defterini açtı, yazmaya hazırdı.

Marina onları, hafif bir orman gibi salınan yeşil deniz çayırlarıyla dolu, ışıl ışıl bir akvaryuma götürdü. "Denizatları burada yaşar," diye açıkladı. Leo burnunu cama yapıştırdı. Birden bir çimene tutunmuş küçük, altın-turuncu bir canlı fark etti. "Bak!" diye fısıldadı. "Bu bir denizatı!" Uzun burnu ve parlak siyah gözleri ona gülümsüyor gibiydi.

"Bu Pip," dedi Marina. "Sadece on santimetre boyunda." Leo, Pip'in kuyruğunu bir deniz çayırı sapına dolamasını izledi. "Denizatları utangaçtır," diye devam etti Marina. "Daha büyük balıklardan saklanmak ve küçük atıştırmalıklar bulmak için sık deniz çayırlarına ihtiyaç duyarlar." Leo dikkatlice yazdı: Denizatları deniz çayırlarına ihtiyaç duyar. Kenar boşluğuna küçük, kıvrık bir kuyruk çizdi.

Marina, Leo'ya deniz çayırı çayırlarının su altı mahalleleri gibi olduğunu gösterdi. "Küçük balıklar, yengeçler ve bebek deniz canlıları burada yiyecek ve barınak bulur," dedi. Leo'nun ela gözleri kocaman açıldı. "Yani deniz çayırları birçok hayvan için yuva gibi mi?" diye sordu. "Aynen!" Marina gülümsedi. "Sağlıklı bir yaşam alanı herkesi güvende tutar." Leo hızla karaladı, kalemi sayfada uçuyordu.

Ama sonra Marina'nın gülümsemesi biraz soldu. "Ne yazık ki deniz çayırı çayırları küçülüyor," dedi. "Kirlilik ve dikkatsizce atılan tekne çapaları onlara zarar verebilir." Leo, şimdi çayırların derinliklerine saklanmış olan Pip'e baktı. "Deniz çayırları yok olursa denizatlarına ne olur?" diye sordu. Marina iç çekti. "Saklanacak ya da yiyecek bulacak yerleri kalmaz." Leo'nun içi burkuldu.

Eve dönerken Leo, Pip'i düşünmekten kendini alamadı. "Yardım etmek istiyorum," dedi Rosie'ye. "Ama ben sadece bir çocuğum. Ne yapabilirim?" Rosie'nin kahverengi gözleri parladı. "Başkalarına öğretebilirsin!" dedi. "Defterini hatırlıyor musun? Herkese deniz çayırlarının neden önemli olduğunu göstermek için bir maket yapabilirsin." Leo'nun aralıklı dişli gülümsemesi genişledi. "Bu harika bir fikir!"

O öğleden sonra Leo malzemelerini mutfak masasına yaydı. Okyanus tabanı için bir karton kutu kullandı ve onu kumlu kahverengiye boyadı. Yeşil krepon kağıdı, salınan deniz çayırı yaprakları oldu. Turuncu kilden küçük bir denizatı yaptı, kuyruğunu tıpkı Pip'inki gibi kıvırdı. "Bu çok güzel olacak," diye fısıldadı, dili konsantrasyondan dışarı çıkmıştı.

Leo küçük deniz kabukları, su için mavi pelur kağıt ve kağıttan bir güneş balığı ekledi. Kil denizatını tam ortaya yerleştirdi, yeşil bir yaprağa tutunmuştu. Sonra küçük bir tabela yaptı: Denizatları deniz çayırlarına ihtiyaç duyar! Bez çantası sandalyesinde asılıydı, hâlâ güvenilir defterini taşıyordu. "Neredeyse bitti," dedi, eserini hayranlıkla izlemek için geri çekilerek.

Ertesi gün Leo, maketini Rosie'ye göstermek için getirdi. Rosie'nin gözleri kocaman açıldı. "Vay canına! Deniz merkezindeki akvaryuma tıpatıp benziyor!" Kil denizatını işaret etti. "Bu Pip mi?" Leo gururla başını salladı. "Herkese küçük türlerin sağlıklı yuvalara ihtiyaç duyduğunu öğretmek istiyorum," dedi. Rosie ellerini çırptı. "Hadi tüm sınıfa gösterelim!"

Okulda Leo, maketiyle sınıf arkadaşlarının önünde durdu. Kalbi hızla çarpıyordu ama derin bir nefes aldı. "Bu bir deniz çayırı yaşam alanı," diye başladı. "Pip gibi denizatları burada saklanır ve yiyecek bulur. Ama deniz çayırları tehlikede ve okyanusu temiz tutarak yardımcı olabiliriz." Sınıf sessizdi, herkes dinliyordu.

Rosie elini kaldırdı. "Buradan nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sordu. Leo gülümsedi. "Başkalarına anlatabiliriz, sahilde çöp toplayabiliriz ve tekneleri asla deniz çayırlarına demirlemeyiz," dedi. İzlemeye gelen Marina gururla başını salladı. "Küçük eylemler büyük fark yaratır," diye ekledi. Sınıf alkışlarla doldu.

Leo'nun öğretmeni Bayan Chen, maketi bir hafta boyunca fen masasında bırakmasını istedi. "Bu öğrenmek için harika bir yol," dedi. Leo'nun gözleri parladı. Teneffüste çocuklar maketin etrafında toplanıp sorular sordular. Leo, deniz çayırlarının bebek balıklara ve yengeçlere de nasıl barınak sağladığını anlattı. "En küçük canlılar bile güvenli bir yuvaya ihtiyaç duyar," dedi onlara.

O hafta sonu Leo ve Rosie deniz merkezine geri döndüler. Marina onlara Pip'i tekrar gösterdi, hâlâ deniz çayırlarının içine kıvrılmıştı. "Maketin birçok insana bir şey öğretti," dedi. "Pip gurur duyardı." Leo burnunu cama yapıştırdı. "Okyanus hakkında öğrenmeye devam edeceğim," dedi. "Ve elimden geldiğince yardım etmeye devam edeceğim."

Eve döndüğünde Leo, maketine kendi defteri gibi küçük bir defter ekledi. Yeni bir tabela yazdı: Küçük türler sağlıklı yaşam alanlarına ihtiyaç duyar! Onu kil denizatının yanına yerleştirdi. Sarı yağmurlukluğu kapının yanında asılıydı, bir sonraki maceraya hazırdı. "Okyanus küçük kahramanlarla dolu," dedi Rosie'ye. "Ve biz hepsine yardım edebiliriz."

Rosie gülümsedi, aralıklı dişi göründü. "Sen de bir kahramansın, Leo," dedi. "Bize en küçük yuvaların bile önemli olduğunu öğrettin." Leo maketine baktı ve içi ısındı. Her deniz çayırı yaprağının, her küçük denizatının ve her meraklı çocuğun bir fark yaratabileceğini biliyordu. Ve bu, hepsinin en güzel duygusuydu.